Encomia Lu-teri.

ωσ εκ τριποδοσ

Andreæ Cricii Episcopi Premislieñ in Lute rũ Oratio.

In imaginem eiusdem Luteri.
Conditiones boni Luterani.
Ingressus Luteri in Vuormatiam
Decij philomusi ac aliorum in Polonia
varia de eodem Lutero Epigrammata.

Bella per insanos plusquam ciuilia Lutros
Iusq; datũ sceleri canimus, rabidũq; Luterũ
In sua sacrilega conuersum viscera lingua.

Arma Lutere para dabitur tibi copia nostri.
M. D. XXIIII.

IN IMAGINEM LVTHERI.

Ille Lutherus ego toto iam notus in orbe
Cui vulgi improbitas nomina tanta dedit.
Quicquid enim dictum, damnatumq; extitit ante,
Nunc renouans, iactor spiritus esse dei,
Conciliis, patribus, mori contraria scribo.
Actus & huc, consto non ego sæpe mihi.
Mystica scripta volo, cum res mea postulat, esse
Nuda eadem, cum res exigit, esse volo
Nil credens, seruansq; nihil, Christi effero leges,
Prætextu quarum carpere cuncta licet.
Non mea dicta vlli ceu sancta, ac recta probantur,
In sacra, & sanctos, sed maledicta placent.
His valeo, quamuis valeat lymphaticus omnis,
His demptis, inerit non mihi mica salis.
Pontifices, Reges impura vellico lingua,
Defœdo & nidum quo fruor ipse meum
Hinc me nemo probus, nisi cui mens pdita tractat,
Has nisi lactucas congrua labra petunt,
Hinc me, sed merito, præfert me patria Christo
Nempe magis titulo nobilitata meo.
Pingit & hanc faciem, radios, sanctamq; columbã,
Sit licet explosum nomen vbiq; meum.
Atq; hinc qualis ego, poteris cognoscere, cum sit
Acceptus patriæ nemo propheta suæ.

AD DIVVM SIGISMVNDVM POLONIAE REGEM, ANDREAE CRICII EPISCOPI PREMISLIENSIS EPISTOLA.

QVi res ecclesiasticas memorię prodiderunt, maxime & sapientissime Rex, innumeros hæreticos, & apostatas recensent, qui sensu suo, & spiritu superbiæ transuersum acti, ecclesiā dei deuia & pertinaci doctrina scindere ac turbare consueuerūt, quorum monstrorum cum semper Romana ecclesia domitrix, ceu claua Herculis, extitisset, in eam potissimū hæc demoniorū Zizania ferebantur, atque hi turbines, hi fluctus eam cumprimis nauiculam obruere nitebantur, quam Christus in hoc mundi pelago iactandam quidem, sed nunquam obruendam constituit, in qua ipsemet cum suis sedens, licet obdormire soleat interdum, peccatis & præuaricationibus nostris, insurgitq; tempestas, excitatur tamen concussione & pœnitentia nostra ac tum demū venti, & omnis æstus cōquiescit. Vnde inter alias ecclesiæ calamitates fit, vt quod Christus ait, sinite Zizaniam crescere vsq; ad messem, Necesse sit vsq; ad diem iudicii, quod etiā Apostolus testatur, hæreses venire, vt et vicia quæ succrescunt, & ea quæ ab initio iusta & pia ratione statuuntur, ac tempore, vt sunt humana ingenia, in abusum abeunt, tali conflictatione purgētur, ac reficiantur, quod tamen nunquā absq; ingenti aliqua iactura & perturbatiōe rei Christianæ venire solebat. Et proinde recte pestes istæ diuinis ac humanis legibus damnant & puniuntur. Inter tot autem, ac tam varios, qui hactenus fuerunt, hæreticos, nemo fuit qui non ex Euāgelio Basim doctrinæ suæ statuisset, non verbis dei prætextū, & illicem veneni sui fecisset, sicuti in præsens agit, nouum sui anguli numen, Luterus, quod ita humiliter, ita caste, ita mansuete,

& pacifice, iuxta doctrinam Christi & Apostolorũ, tractat, vt nihil arrogantius, nihil impudentius, nihil seditiosius ac virulẽtius dici vel excogitari possit, vt qui nedum reges carnifices, scurras & nebulones. Pontifices antichristos, lenones, & idola vocet, quæ potestates, quales sunt, a deo tamen sunt, & templa dei immortalis, quæ ipse Christus suam domũ testatur, lupanaria appellat, sed & sanctos, atque adeo ipsam deiparam virginem lingua sacerrima, vt ex plerisque eius argumentis constat, vilipendit ac eleuat, Sacerdotes omnes ex æquo facit, cum quid sit ex re & dignitate sacerdotii, si quid durius sit, sacerdotes a laicis secernit, atque in eos solos, omnem pacientiæ, humilitatis, & paupertatis doctrinã torquet. Libertatẽ Christianã docet, vt omnem ordinẽ, omnem obedientiã, quæ dominis & rectoribus, etiã prauis, debetur soluat. Auariciã & rapinas spiritualiũ prætendit, vt laicos, quos illis oppido infestos scit, ad rapinas & sacrilegiũ inducat. Mores ecclesiasticorũ miris coloribus depingit ac incessit, quasi absque vitiis homines esse possint, aut fuerint, etiã hi pauci quos Christus sibi delegerat, vt pote quorum alii illum vendiderũt, alii abnegarunt, reliqui ab omni fide post passionẽ illius lapsi fuerunt, & quasi nõ doceat Apostolus pontificem offerre debere pro semetipso, quemadmodũ pro populo, cum eadem sit infirmitate circũdatus. Vituperat ordinem, & regimen ecclesiæ variis actis, quæ sunt, & videntur illicitis, quasi non necesse sit uenire scandala, quasique difficile sit hac parte Momũ agere non solũ pontificum, sed ipsius etiã Dei regnũ carpendo, cũ manifestũ sit plerũque non suo tempore vel pluuiam, vel frigus, vel æstum venire, optimos ac innocentissimos homines aduersissimis fatis & casibus agi, improbis ac sceleratis om̃ia ex voto cædere, & alia id genus, Si quis sensum domini corrigere, consiliarius esse velit aut si in diuinis ac humanis rebus ordo aliquis inter homines absque potestate, potestas absque opibus, opes absque vitiis esse possent. Quod cũ clarius sit quã vllis argumentis egeat ecclesiam quandã animalẽ, quasi ideam Platonis, fingit, de

qua

qua quid cornicetur, quo tendat, quid sibi velit, ipsemet nescit, nisi vt ex veris & euidentibus rationibus quoquo modo elabat. Verbū domini vincere & manere vult in æternū quasi quis Christianus cōtra nitat, nititur aūt ipse maxime cū Petro principatū tollit, cui domin⁹ imposito nomine Cephas, quod lapidem sonat, postea dixit super hanc petram ædificabo ecclesiam meam, & portæ inferi nō ṗualebūt aduersus eam, & tibi dabo claues regni cœlorꝝ, & ego rogaui pro te, vt nō deficiat fides tua. Quæ verba, vt clarissima sūt, ita in effectu manent, & manebunt inuitis oīnibus portis inferi, ad eamqꝫ petram collisi iam sunt tot hæretici, & collidetur tandem iste. Licet ipse dicat spiritu humilitatis & intellectus. Papa cadet & Luterus stabit. Proindeqꝫ Petrus ipse in actis manifeste dicit ab æterno ordinatū esse vt per os eius audirent gentes verbū Euangelii, crederentqꝫ. Vicarium Christi esse negat in eius ecclesia, cū ipse Christus se pastorem vocans, eam postea functionem pastoralem vni Petro post suam resurrectionē, & præsentib⁹ reliquis commiserit dicens ter, pasce oues meas, intelligens nempe pientissimus seruator, malam esse in omni congregatione pluralitatem principū, vnoqꝫ opus esse pastore, si & ouile vnū esse debeat. Et si hoc in paruis initiis censuit, quid non aucto grege censendū illi esset. Nam quod oggannit Luterus illud, qui maior est inter vos, fiat sicut minor, & qui prior esse vult, sit vester seruus, Quanqꝫ hæc ad animi humilitatem pertineant, tamē hoc melius præstat Papa seruum seruorum se scribens, quam Luterus Ecclesiasten. Nam de abusu opum & potentiæ, Dei est iudiciū, & aliorū correctio quam Luteri Papam quemlibet Antichristū vocat eorū qui hactenus ecclesiæ præfuerunt, quæ hac ratione iam pridem nulla esset, cum in ecclesia Antichristi, Christus adesse non posset, qui tamen dixit, ego vobiscū sum vsqꝫ ad consumationē sæculi Quod si hoc ad ecclesias schismaticas torquere vellet, & hę suos habent præfectos & pastores, qui eodē modo illis præsunt contra sensum Luteri. Maledicit & conuiciat Anti-

 stitibus

stitibus & prælatis ecclesiæ, contra scripturam, Principi populi tui ne maledixeris. quam & Apostolus suam excusans ignorantiã, quod principi sacerdotũ contumeliam dixisset, clare vsurpauit, licet Lutherus eum aculeum ne se pungat intorqueat, & Apostolum ex ingenio suo sycophantico mentiatur, vt qđ sciuit, nescisse fingeret, tamẽ quam in hoc & reliquis deliret, & semet irretiat, demũ latius constabit. Vult omnibus omnia quæ scripta sunt prodi, & ab ipsis cerdonibus verba dei expendi, cum inquit Christus solis Apostolis datum esse scire mysteria Regni cœlestis, cæteris per parabolas, vt videntes non videant, & audientes non intelligãt. Episcopos & sacerdotes omnes, vitamq; ipsorũ impura & spurcidica lingua dehonestat, omniaq; acta ipsorũ in malam partẽ interpretaĩ, contra verba domini, nolite iudicare. Solus eñ scrutans corda, & renes deus, qui si maxime scelesti sint & improbi, an non ideo Episcopi & sacerdotes? an nõ ideo munere suo fungentes? an Caiphas non vaticinat⁹ est oportere vnũ mori ꝓ populo, non a semetipso, sed quia põtifex fuit anni illius? An non dixit Christus Phariseos claudere cœlum aliis, quãuis ipsi non ingrediantẽ? An non denotans ipsorũ crimina præmoneat, quæcunq; iusserint facite, secundũ opera illorũ nolite facere? quæ oĩa clarissima prestigiator iste cimmeriis tenebris offundere & limitare conatur, Nempe Christo hæc tum non adeo considerante, neq; adeo perspicaci existente, vt nũc Luther⁹. Abrogat census ecclesiasticos, cum tamen iubeat Christus dari quæ sunt Cæsaris, Cæsari, quæ dei, deo. Dei aũt est, quicquid eius gratia institutũ est. Cũ præterea exprobrans pharisæis decimationẽ, & intermissam misericordiã & iusticiã, subinferat hæc oportuit facere, & illa non omittere. Cũq; offerre iubeat sacerdotibus ꝓ emundatione sui. Cum deniq; mulierem pauperẽ commendet, quæ in Gazophylatiũ templi quidquid habuit ex facultate sua coniecit. Tollit cæremonias & instituta legis, quę ipse Christus seruauit, vt q nõ soluere legem, sed adimplere venerat. Damnat ieiuniũ, & preces prolixas,

lixas, cum Christ⁹ ipse ieiunauerit, & prolixius orabat, testaturq; eici dæmoniū nisi ieiunio & precatione non posse. Votū castitatis, quod vinculū libidinis, & castratio est spiritualis damnat, cū Christus triplices eunuchos declarans, eos aperte commendare videat, qui se causa Regni cœlesti castrauerunt. Atq; circa hæc veterator iste fucatissimis coloribus & persuasiouibus, nimirū ex animo cōtinente & pudico, claustra religiōis soluit, & Monachos ad prædas, spōsas Christi ad sellas fornicarias inducit. Vocat se doctorem vocat ecclesiasten, vocat euangelistam, cum scriptum sit, nemo assumat sibi honorem, nisi fuerit vocatus a deo, vocatur autē a deo, quisquis ab his quos deus præfecit, non a semet ipso vocatur. Tollit opes ecclesiæ, quod illis aliqui suo malo abutunt, quasi eo Christus pauper nasci, & pauperes sibi miuistros deligere voluerit, vt posteri pauperes essent, ac nō potius vt fides ipsius non humana, sed cœlesti potentia incrementum sumpsisse videret. Alioquin pauperes spiritu solo non commendasset, qui & ditissimi opum esse possunt. Nec dixisset, cui multū datū, multū ab eo quæret. Nec iussisset postea sacculum, peram, & gladiū ferre. Nec tot Reges & Pontifices sanctos, qui etiā pro iuribus & bonis ecclesiæ vitam posuerūt haberemus. Nam quod abusum opū vbiq; inculcat, id tametsi verū sit in multis, tamen non desūt qui illas recte dispensent. Sed & carere hac repræhensione nemo potest, cū Christus nō potuerit Iuda & alijs clamitātibus, ad quid perditio hæc, de vnguento. Doctrinā suam, doctrinā e cœlis se habere iactat, quā cū Iacobus Apostol⁹ castā, pacificā, modestā, tractabilē, plenam misericordiæ & fructibus bonis, absq; diiudicatione & simulatione testetur Dæmoniacā vero seditiosam, amarulentā & contentiosam plane apparet, cū scribat Lutherus se prouocatū ad maledicta, quibus totus scatet, ex quo spiritu, & quali homini doctrina hæc sua prodeat, cū ex abūdantia cordis os loquatur, & cū qualis vir sit, talis oratio. Gloriat se ad harenam ecclesiæ proceres huc ꝓuocasse, & se argumentis inuictū consistere.

stere, quasi id cōueniat vlli prudenti, aut velit quispiam bonus, maledictis cū cerritis & furiosis certare, nam cum talē hæc cōuitia, quibus ne dæmon quidē maiora spargere posset, plane declarant, aut quasi respondendum sit his, qui sine ratione loquunť, quā abesse a Lutero satis testanť scripta nusquā sibi coherentia, ad nullū certū scopū rem dirigentia Sed sursum, ac deorsum miscentia, & confundentia passim omnia, quibus vt insolentiæ & seditionibus ianuam aduersus rectores, & omne regimen cōmodius patefaciat, omni subditorū ordini patrocinať. Tollit cœlibatū, & preces prolixas sacerdotū. Soluit vota Monachorū, Suadet Monialibus prostare potius quam sub iugo esse monastico. Addit maritis imbecillioribus connubij adiutores, de quibus quā hoc vno mereať, ipsi viderint, certe quibusdā vxoribus nectar præbet, non consiliū. Ieiunia lurconib9 in derisum, Numina cœlestia nephariis in contemptū, Et bona spiritualiū harpyis in prædam dat. Vulgusq̧ omē libertate, quā asserit Christiana a legibus & obedientia missum facit, & alia huiusmodi scelerū ac turbarū lactaria, quibus fit, vt hic nouus euangelista, hoc nouū Pythij oraculū habeat tot diuersæ farinæ adoratores, qui proiectis scripturis, ac interprætationibus sanctorū patrū, vita & miraculis clarentiū, proiectis cōcilijs, & ordinatiōibus ecclesiæ catholicæ, cui & ipsum Euāgelium, ac sensum ipsius, & omnia quæ in eo continentur debemus, solū Lutherū, suo deuio ac iam pridem damnato sensui inhærentē, & scripturā sacram, cuius magister est spiritus sanctus, nō apostaticus suo arbitratu interpretantem, suæq̧ præuaricatiōis, ac suæ Apostasię operculū manifestū facientē, odio in clerū excæcati, & huius freni impatientes, quo diuina & humana omnia diriguntur & consistunt, pręcipites sequunť, & Euangeliū hoc solū putāt, quod & quatenus Luterus doceat, cæterū quod in ecclesia canitur, cum nihil aliud, quā hoc, vel ad illud pertinens canať, aut legatur, credunt esse meras nugas & nenias. Hoc egregio oraculo gaudet & nobilitať specula orbis Vuittenberga, in

quo

quo si quid diuini aut prophetici videretur, accept⁹ illi nō esset Lutherus, cum nemo propheta acceptus sit in patria, siquidem verba Christi sunt vera. Sed quo nam vltra institutū & epistolarē modū prouectus sum? cum immēsum sit pelagus eorū quib⁹ clare ostendi posset nullū hæreticorum perplexius, instabili⁹, furiosiusq; & ab Euangelio alienius, nunquā scripsisse & docuisse, quā Lutherū, Tantū abest vt vindex & assertor Euangelii, & diuum interpres, vti se iactat, putetur, Verū hæc alias fusius & accommodatiore materia, Christo adiutore, prȩstabimus, ipsumq; Lutherū suo ipsius pœnicillo adamussim depingemus, non quod libe ret cū hoc cœno cucullario colluctari, futurū est em̄, quod & decus literarium Erasmus censet, vt nemo melius Lutherum quā semetipse conficiat, inconstantia videlicet, & maledicentia sua. qua in om̄es passim, ceu furēs illa Hecuba, fertur. Et cū doctrina illius ex fructu suo cognoscet̄, qui quidem fructus iam satis apparet in om̄i ciuitate & homie quēcunq; hæc pestis afflauit, quæ concordiā, quȩ obedientiam, quæ fidem, quȩ ordinē, ac omnē deniq; virtutē, & opus bo num labefacit. Sed ut manifestū sit tandem hinc & inde, Lutherū nō spiritu sancto, quo plenus videri vult, non doctrina, qua turget, & os in cœlū ponit, non vlla sanctimonia, qua fingit̄ a suis. famigeratū esse, sed odio sæculariū quorūdam in ecclesiasticos, studio rerū nouarū imperiti vulgi, insolentia, ac libidine apostatarū, cupiditate prædæ & sacrilegij improborū hominū, neq; horū oīm quid scribat Luter⁹ intelligentiū, eo illuuiem hanc elatam, vt merito dicere hi omnes possint. Nos te nos facimus Martine deum, cœloq; locamus, Interim inuictissime Rex quia tibi curæ esse intelligo vt eam labem in vicina serpentem a regno & dominijs tuis arceas. hæc preludia, quoquo modo in præsens effudi, quæ dum alia nostra, & aliorū adornantur, benigno animo suscipe, & quod facis, rem Christianā, non solū a Turcis, & Tartaris aliisq; ethnicis, sed etiā a domesticis hostibus Apostatis & hæreticis tueare.

CONDITIONES BONI LVTE RANI.

Dic male sacrificis, superos contemne, probatis
Moribus obtrecta, ieiunia, sacra, precesq;
Ride, concilijs obsta, patrumq; relictis
Ritibus illude, ac venias, anathemata, vota
Non assis facias, absit confessio culpæ,
Absit rellігio, cedant delubra popinis
Plus persuade tibi de te, quam sit, deceatq;.
Pontifices, Reges, prę te, ceu stercora pendas
Scripturasq; sacras vt vis intellige, priscos
Doctores, Leges, sanctorum & gesta negato,
Sis bonus impostor, sis ad conuitia doctus
Præfectos traduc populo, retinacula rumpe
Ordinis, & fidei, cieasq; per omnia turbas,
Sic age sectator qui vis probus esse Luteri.
Nunc mihi Papistam, quo verbo falsus habetur.
Pingere si volet hunc, qui ritus, iura, fidemq;
Seruat, quiq; pios patres in dogmate Christi
Noscendo sequitur, quæq; alma ecclesia sanxit,
Non quę cerito confundit Apostata sensu
Pingat, & hunanis vitijs aconita coloret,
Scilicet ipse nouus viuens sine labe Propheta.
Ingerat & maledicta, suę dona ampla Mineruę,
Plus accepta mihi sua quam benedicta videbit.
Quando quidem tanta vitium est a peste probari.

DE MONSTRO CVCVLLATO ex vacca in Saxonia producto. Ioannes Cricius.

Sacra volens Pluto turbari, & munus ad istud
  Ex vsu monacho nil magis esse videns.
Sed ferre hanc dubitans vt posset fœmina pestem
  Fecit quod monacho fœta iuuenca fuit.

Cerberus

Cerberus exclamat, quid agis, quin perdis vtrunq;
Iam Luter obsequium quod cupis omne facit.

MATTHEVS CONOROVIVS.

Vacca cucullatum produxit Saxica fœtum
Designans monstrum terra quod illa fouet.
Saxe miser vigila, monstrumq; hoc confice, semper
Exitium terris monstra tulere suis.

DE LVTERO STERCORA OMnes sibi aduersos appellante.

Petrus Potulicius.

Stercora cum prę se ducat quoscunq; Luterus
Oreq; spurciloquo nil nisi stercus habet.
Non rogo stercoreum dices hunc esse prophetam?
Qualia verba viri, talis & ipse vir est.

FELIX CESELIVS.

Cum semper maledicta sonent ex ore Luteri
Qualia sunt eius pectora nosse potes.
Nam velut e fœdis, fœdatæ fontibus vndę
Sic verba e spurco pectore spurca fluunt.

PETRVS SADORIVS AD LVTERVM.

Non facit hoc meritum, tua non doctrina Luthere
Quod notum est late nomen in orbe tuum.
Qui te Vikleuij, quiq; Husi gracule pennis
Vestisti, & proprium nil tibi, quam rabies.
Sed facit hoc meritumq; vrbis, leuitasq; popelli
Res vetus hęc, veteri tu quoq; more lues.

AD EVNDEM IOANNES TIRVESIVS.

Fœda cucullaris cum sit tibi vita, genusq;

Et geris a fœdo nomina digna luto.
Iure vales fœdis, ceu natus ad improba, verbis
Qua ratione quis est, hac ratione valet.

AD FAMAM DE HVTENO morbo pediculari extincto.

Petrus Risinius.

Cum nuper Stygias veheretur Hutenus ad vmbras
Eius & audiret scripta nefanda Charon
Intereaq; pedum sese vis proderet ingens
Et quereretur Huten, mortis id esse genus.
Stulte, Charon dixit, caput orbis in orbe putabas
Perdere, nunc fœdo es perditus ipse pede.

IN QVENDAM LVTERANVM

Paulinus Iudiceus.

Dogmata quod laudas turbantia sacra Luteri
Nullius ipse fidem relligionis habens,
Non id agis quo recta probes, seruesq; probata
Sed nullum vt facias relligionis opus.
Vtq; animũ possis dicendo explere malignum
In templa, in superos, sacricolasq; tuum.

IN EVNDEM IOANNES Ostrorius.

Quo prior es, rabidi sequeris cur dogma Luteri
Ante Luter fueras, quam Luter ortus erat.
Ante pios ridere patres, contemnere diuos
Et prȩstare nihil, quod sacra iura docent,
Ante tuȩ fueras desertor perfide legis
Quam turbator erat notus in orbe Luter.

STANISLAVS SCHLOMONIVS.

Quod sic insequitur plebes male sana Luterum,

Qui

Qui fit si queris? hec lege doctus eris.
Est semper varium, nutans, & moble vulgus.
Resq; stupore furens gliscit habere nouas.
Nullo iudicio, nulla ratione tenetur,
In Præceps, quo mens corripit acta, ruit.
Illi non potuit Dux aptior esse Lutero,
Qui nulla constans re sibi talis adest.
Sicq; sui similes post se trahit, vna ruina,
Exitiumq; omnes concomitatur idem.
Huic nisi mentis inops, & amator criminis hæret.
Quiq; gerit sacris, corda inimica viris.
Inconstans, leuis, ambiguus, perplexus, & anceps
Hunc sequitur, recte qui sapit, ille fugit.

Hęc Barbari illi Sarmatę, vt Lutherastri poetę, ipsi videlicet mediis nati Athenis, vocant. Sed & eccum lector Germanum, pium iuxta & lepidum poetam, ne omnes ea labe conspersos putes.

DECII PHILOMVSI DE EGRESSU, & ingressu Lutheri Vuormaciam.

Cernis vt insano ruat obuia turba Lutero?
Vt cœlo emissum numen adesse putet?
Vt ferrugineo stet bellua nigra cucullo?
Vt laruale colat vulgus inane pecus?
Scorta ruunt, mimi, lenones, pharmacopolę.
Et lanij, & quicquid sordis in vrbe fuit
Ipse triumphali sublimis in agmine curru
Ducitur, at plausum turba iocosa ciet,
Scurraq; Cęsareus scurris comitantibus ignem
Gestat, & ardentes ventilat ante faces
Atq; ait, ecce venit, lętum pęana canamus
Dicite io cuncti, chare Lutere venis.
Chare Lutere venis, nostra miscenda farina,
(Ne pudeat) nostro de grege primus eris.

 Dixerat

Dixerat, & vectus per compita festa Luterus
Hospitis eximii limina nota subit.
Postera lux oritur, denso coeunte senatu
Ducitur ad magni Cęsaris ille fores.
Vt stetit in medio, sua crimina noscere iussus,
Quę ue foret tanti fons & origo mali.
Obmutuit demens obstipo vertice fixus
Vt uacuus sensu sic quoq; vocis inops
Et modo qui vanę tulerat suffragia plebis,
Vt pius, ac sapiens, turpis asellus erat.
Iamq; diu elinguis, truncoq; simillimus hermę,
Sic tandem furijs exagitatus ait.
Quod scripsi, hoc rectū est, verū indubitabile certū,
Vox fuit hęc illi, cętera mutus erat.
Auertit Cęsar tam diris vocibus aures,
Sedibus irati prosiluere patres.
Protinus ergo pari fertur sententia voto
Damnaturq; tuum fœdę Lutere nephas
Scilicet vt veterum decreta phreneticus vnus
Tolleret: & ritus solueret ille pios;
Et quę doctorum tot lumina clara virorum
Disseruere, amens dilueret nebulo
Obrutaq; in densis per tot iam sęcla tenebris
Relligio, hoc Bubalo restituenda foret.
Scriberet & leges fraterculus iste nouellas
Qui vix hellebori iugere sanus erit.
Pellitur inde furens nulla medicabilis arte
Ni thetis admoueas, vel Phaetontis opem
En tibi scurra redit, scurriliq; agmine septus
Deuouet infandum terrificatq; caput.
Vade malis auibus, lęuo pede, sydere tristi
I procul, a turpi dicte Lutere luto.
Te postq̄ in cineres Vulcanius egerit ardor
Presserit & Stygiam flebilis vmbra domū.
In te cunctorum Rhadamas tormenta malorum,
Transferet,

Transferet, atq; vni seruiet aula tibi.
Dolia te fallent, pascent tua membra volucres
Te rota, te scopuli, te premet amne sitis
Dixerat vtq; forent miseri rata fata Luteri.
Omnia funestę concinuistis aues
Illum tartareę furię comitantur euntes,
Et quodcunq; imo clauditur orbe nephas.
Vade Lutere foras oculos neu pollue nostros
Vade foras age dum fœmina virq; sonat
Truditur infaustum per olentia compita monstrum
Cultori aspirat fœda cloaca suo.
Effert tabificum feralis pompa cadauer
Nam species illi iam morientis erat.
Quisq; strepit, ringit, clangit, tollitq; cachinum
Colluuie in tanta risus ineptus erat.
Exerit hic linguam, nares ille uncat, at alter
Sibilat, aut pedit, hic screat, ille vomit
Sic tandem egreditur scelerum sentina Luterus
Vrbs quoq; lætata est hoc vacuata malo
Quod fuit ingressus quodq; exitus iste Lutheri
Quid mirum est? stultum nil nisi stulta decent.